

Gyenes Imre

Szabadnapos angyal

Vonakodva vette tudomásul a feladatát, hogy meg kell mentenie egy fiatalember életét, különben az felrobban a kocsijával.

Bosszúsan csatolta le a szárnyait.

Megint neki jutott ilyen feladat. Unalmas rutinmunka.

Fiatal, harmincas férfi alakjában beállni a parkolóba, ahol majd a Trabantos is befordul – és várni.

Szereztek neki egy zöld Trabantot, hogy bizalommal legyen hozzá a srác – el kell érnie, hogy odafor-
duljon.

De miért nyúl a kocsihoz olyan, aki nem ért hozzá?

Most neki itt kell szobroznia, ma szabadnapja lett volna, ha nem babrál ez a mazsola.

De miért nem jön már?

Lehet, hogy nem jó címet adtak meg, és nem ide igyekeznek? Nem, olyan még nem történt.

Na végre, ott jönnek; a felelőtlen, hozza a családját is.

Ő meg itt a pihenőnapján kénytelen mentőakciót végezni. Ki fogja ezt neki megfizetni?

Forró már a motor, egyre erősödik a zaj, a dugattyúk zakatolnak – nagy az alapjáratod te marha, a
Bowden-huzalt elállítottad.

Bepánikoltál. Nem csoda, izzik már a motor, nem sokáig fogja bírni.

Zakatol az egész szerkenyű, alig hallani, amit mondasz, mikor végső kétségbeesésedben észreveszel.

„Kérem, kérem! Tudna segíteni, nem tudom leállítani az autót, túl nagyra állítottam az alapjáratot!”

„Van 13-as kulcsa?”

„Öö, nincs, a garázsban felejtettem.”

...

Miért engednek az országútra ilyeneket? Na igen, mondták bent, hogy meg fog ijedni, kétségbe esik
– de azt nem, hogy nem hoz szerelő felszerelést! És bent nekem sem adtak.

Nem, nem fogok vállalni többet ilyen munkát, ha nem leszek szabadnapos, akkor sem.

Már a benti adminisztráció sem a régi. Hogy lehet így egyeztetni?

Most kézzel húzom meg a csavart – baromi nehéz – és ettől a kuncsaftól semmit nem várhatok. Már
remeg a lába.

„Ezt itt majd meg kell húzni 13-as kulccsal, ha hazaér! Ne felejtse el!”

(Úgyis elfelejti, de hát kiadták, hogy kössem a lelkére.)

Micsoda pancser, ehhez kellett küldeni engem hétvégén, ami olyan szépnek ígérkezett.

Ügyeletet egyébként is nem vagyok köteles vállalni.

Elköszön tőlem – jól van, csukd le a motorháztetőt, megyek én is, talán még tudok valamit kezdeni a
hétvégémmel.

Biztonságban van, fordulok is ki. – Ó, nem!

A szabályok szerint meg kell várnom, amíg ő hagyja el a parkolót.

Most már biztos, hogy oda a hétvégém.

Sánta pók

A sánta pókkal este szoktam találkozni. Most is körbe-körbe járt. Néztem keringését. Valahogy jóindulatúnak tűnt. Nem tudtam mozdulni. Aztán rájöttem. Bicegett. Egyik oldalán négy lába volt, a másikon kettő. Ő a sánta pók. Magsajnáltam. Talán hálót sem tud szőni. Vagy pedig hibásat, aszimmetrikusat. – Bele lehet abba akadni?

A barátom lett mindenesetre. Esténként körüljárt.

Persze, az egyik oldalán, ha szedi a lábait és ugyanúgy teszi a másikon, túlpörgeti mindig a sok-lábas oldala.

Ezért jár körbe-körbe.

Várszínház

A rendező a szája elé tette a kezét. Feszülten figyelt. Ő sem tudta, mi lesz ebből. Színészei a színpadon álltak. Az esti próba fényei fölülről világítottak. Fehér függönyben esett az eső.

Közelebb ment színészeihez. Csattantak a jelenetek a színpadon. Lenéztem az udvarra. A sűgő egészen közel állt a színészekhez, átlátszó esőkabátját fázósan fejére húzta. Már kosztümben próbáltak napok óta. A matróna kontyba szorított haja fénylett szigorúan, fejét felvetette. Lenéztem a másik színészre is. A fejük tetejét láttam. Még egyszer odanéztem. Hihetetlen dolog történt. Nem fogta őket az eső! A hajuk is, a ruhájuk is csontszáraz volt. Az eső is máshol esett, ők is máshol játszottak.

Középső polc

Ahogy beléptem az üzletbe, valami ismerős érzés fogott el. Balra, majd jobbra fordítottam a fejem.

Itt nem égettek lámpát, egy kis idő kellett a szememnek, míg a homályba is belefűrhatta magát. Egy anyóka ücsörgött oldalt, a pultnál. Nem is ült, állhatott – de bizony apróka volt. Mindenféle volt körülötte.

Milyen boltba keveredtem?

Édességek vannak itt, régvolt, ma már sehol nem kapható rágók, nápolyik, csokoládék.

A néni mosolygott a sarokban.

„Mit parancsol?”

„Én, én narancsot akartam, de elnézést, eltévesztettem, azt hiszem ez mégsem zöldségesbolt.”

„Dehogy kedvesem, ne menjen el! Van itt narancs is, nézzen csak oda, szemben.”

És tényleg. Az előbb még meg mertem volna esküdni rá, hogy nem narancs volt ott. Hogy mi, arra nem emlékszem, és olyan magasra nem is igen néztem – de most valóban, apró és nagyobb narancsok és majdnem ugyanakkora mandarinok gömbölyödtek.

„Hát akkor, talán...”

„Válasszon, tessék, ízlelje meg!”

„Én? ... Itt?”

„Miért ne? Nálam meg lehet ízlelni mindent, nem kell okvetlenül vásárolni.”

„És eddig hol... hol tetszett lenni? Nem láttam még ezt a boltot.”

„Pedig én itt voltam. Csak nem mindenki téved ide be. Tessék, nézzen körül.”

És tényleg. Gyönyörű körték, szőlők saját levelükbe csomagolva, ringlók, hatalmasak és zöldalmák.

El is ment a kedvem a narancstól. Már éppen vennék a ringlóból, mikor áramlat száll át felem, az orromat megérinti.

Hű, ez finom! Mi ez az illat?
 Ugyanaz, mint amit belépéskor éreztem, mikor becsuktam magam mögött az ajtót, és a homályba fúr-
 tam a tekintetem, míg szép lassan előrajzolódott a polcok, dobozok belső elrendezése a boltban.
 Ilyet csak gyerekkorban érez az ember.
 Megáll a kezem a ringlós tál felett, megfordulok.
 „Mit árul ezen a polcon?” – lépek közelebb.
 Sejtelmes mosoly a válasz, de nem jön elő pultja mögül a néni, úgy mutat arra a fejével.
 „EZEK itt maradtak.”
 „Itt? Honnan?”
 „EZEK-et már nem lehet megvásárolni. Aki fölfedezi őket, itt állhat és nézheti ameddig akarja, de innen
 kivinni nem lehet.”
 „Akkor miért tartja itt őket?”
 „Nekem is úgy adták. Idehozták mindenfelől. Én meg eltárolom. Elfér itt, senkit sem bánt. – Ez a
 középső polc.
 „De az illata! Milyen ez az illat?”
 „Magam sem tudom. Mondom, úgy hozták. Nagyon régen. Azt mondták, csak az viheti el, aki meg-
 mondja, mi ez.”
 „De hát én... én találkoztam vele, ismerem ezt az illatot, csak most nem tudom... nem jut eszembe.”
 „El akarja vinni?”
 „Igen. Régen nem éreztem, de most újra rátaláltam.”
 „Akkor mondja meg, mi ez.”
 „Várjon... Gondolkoznom kell. Meg kell, hogy fejtsem.”
 „Mit akar megfejteni?”
 „Hát azt mondta, a nevét kell megmondanom.”
 „De hát nekem hiába mondja, én sem tudom.”
 „Nem tudja maga sem a nevét?”
 „Honnét tudnám, nem az enyém volt. Akié volt, az tudja csak, senki más, hogy mi ez.”
 „Igen, igen.”
 „No?”
 „Várjon, túlságosan izgatott lettem. Leülhetek?”
 „Persze, üljön csak.”
 Körülnéztem, az előbb még semmilyen szék nem volt a helyiségben, most a polc mellett láttam egy
 fonott ülepűt.
 Mintha mindig is ott állt volna.
 „Maga nem..., nem ül le?”
 „Ülök én eleget, amíg nem lép be vevő a boltba, végig ülök. Most egy év óta maga az első, aki bejött.”
 „Hogyan? És mit csinál akkor közben?”
 „Kasszát csinálok, számolgotom a pénzt, szalagot cserélek a gépemben. Tudja, ez régi fajta gép, nem
 egyszerű szalagot cserélni benne. Nem is lehet már kapni bele újat, a meglévőkkel kell gazdálkodnom.
 Nem tudom, mi lesz aztán, az utolsót a minap fűztem be. Aztán leülök és gondolkodom. Vagy kibámu-
 lok a kirakatablakon. Az emberek nagyrészt elsietnek előttem, kevesen állnak csak meg, és nagyon ritkán
 jön be valaki.”
 „Én is véletlenül álltam meg itt.”
 „Na-na.”
 „Csodálkoztam, azelőtt nem emlékeztem ilyen üzletre. De kívülről zöldségesboltnak látszik.”
 „Az is, ha valaki akarja. Ha meg nem, akkor más lesz.”
 „De hát ki maga?”
 „Az idő nénye vagyok. Nem fontos nekem, mennyit ülök itt, és milyen gyakran jön be valaki az üzletembe.”
 Ugyanaz, mintha egymásnak adnák a kilincset. Csak az emberek ezt nem tudják. – Kipihente magát?

„I-igen. Kaphatok egy pohár vizet?”
 „Vigyen narancsot. Ott van, ahol először látta.”
 „Köszönöm, mégse kérek. Kipihentem magam. Egyébként sem sietek.
 Kezd eszembe jutni, hogy mi ez az illat.”
 „Igen?” – kérdezi meglepően egykedvűen.
 „Na nem tudom még, de valamit látok már a homályon keresztül.
 Most nem tudom tehát elvinni. Bejöhetek máskor még?”
 „Én itt vagyok, megtalál.”
 „Köszönöm.”
 „Kérem. – Fiatalember, várjon! Azért narancsot vigyen, ha már itt volt. Tessék. Becsomagoltam.”
 „Mennyit kér érte?”
 „Ugyan már, hisz mondtam, fogytán a pénztárszalagom. Nem üthetem be, csak úgy elpazarolva.”
 ... Kiléptem az ajtón, és kábán mentem néhány lépést a vakító napsütésben. Óvatosan hátranéztem,
 és jól sejtettem. Az üzletet sehol sem láttam.
 De a csomag ott volt a kezemben. Megmarkoltam.

